

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Právo ve veřejném zájmu, z. s.**, IČ: 038 53 462, se sídlem Chalupkova 1367/1, Praha 4, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, se sídlem Chalupkova 1367/1, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2015, č. j. 15 A 137/2015 – 44,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2015, č. j. 15 A 137/2015 – 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2015, č. j. MmM/065582/2015/OKPat/CH, Magistrát města Mostu (dále jen „povinný subjekt“) odmítl žádost žalobce o informace ze dne 1. 6. 2015, kterou se domáhal poskytnutí informací o platech a odměnách nejvýše postavených úředníků povinného subjektu za rok 2014.

[2] Povinný subjekt uvedl, že při posouzení žádosti žalobce je třeba vážit střet dvou předních ústavních práv, tj. práva na poskytnutí informace a práva na ochranu soukromí. Povinný subjekt poukázal na § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a konstatoval, že informace o soukromí těchto zaměstnanců může poskytnout jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich

ochranu. Vyslovil přesvědčení, že žalobce sice nemá v úmyslu požadované údaje zneužít, ale chce je zveřejnit, případně využít během školení či seminářů, které pořádá. Je přitom dle povinného subjektu vysoce pravděpodobné, že z důvodu zveřejnění těchto údajů žalobcem by mohlo dojít k jejich zneužití třetími subjekty, které k nim získají přístup na základě činnosti žalobce.

[3] Povinný subjekt sdělil, že zná závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, avšak ty se nevztahují na daný případ, neboť Nejvyšší správní soud se vyjadřoval k otázce platu ředitele základní umělecké školy v malé obci, nikoli k otázce platů úředníků magistrátu sídlícího ve velkém městě, jehož obyvatelé se potýkají s řadou sociálních a ekonomických problémů, tudíž by zveřejnění platů dotčených osob mohlo vést k negativním společenským jevům.

[4] Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2015, č. j. 92/KH/2015, žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání. Dospěl totiž k závěru, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť povinný subjekt nekonkretizoval ve smyslu ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, na základě kterého ustanovení zákona žádost o informace odmítl. Povinný subjekt sice naznačil, že je nutné v dané věci provést test proporcionality, avšak samotný test neprovedl.

[5] Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2015, č. j. MmM/087200/2015/OKPat/CH, povinný subjekt žádost o informace ze dne 1. 6. 2015 opětovně odmítl. Vyšel z toho, že informace o platech úředníků zasahují do jejich soukromí. Tyto údaje jsou navíc chráněny zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, který povinnému subjektu neumožňuje poskytnout takové informace třetí osobě, neboť to není v souladu s účelem, s nímž je původně získal. Výjimku by představovala situace, kdyby dotčené osoby s takovým postupem souhlasily, avšak to se nestalo. Dalším důvodem pro neposkytnutí informace je i to, že povinný subjekt má obavu z jejího následného zveřejnění žalobcem, což by mohlo vést až k jejímu zneužití třetími subjekty. Setrval rovněž na stanovisku, že výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu není na věc aplikovatelný, neboť se týkal zcela jiného typu zaměstnanců veřejného sektoru.

[6] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2015, č. j. 92KH/2015, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Setrval na názoru, že povinný subjekt se nedostatečně zabýval otázkou proporcionality, která byla vysvětlena v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012. Měl se tedy zabývat tím, zda u konkrétní osoby v dané věci právo na informace nepřevýšilo právo na ochranu soukromí osoby dotčené žádostí o informace. Ostatní důvody, vedoucí povinný subjekt k odmítnutí žádosti proto jako samostatný důvod pro odmítnutí žádosti nemohou obstát. Zákon o ochraně osobních údajů nadto nelze vykládat tak mechanicky, jak činí povinný subjekt, tedy že je nutné mít vždy souhlas osoby, o níž jsou předmětné informace žádány.

[7] Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015, č. j. MmM/103468/2015/OKPat/CH, povinný subjekt žádost o informace ze dne 1. 6. 2015 opětovně odmítl. Setrval na argumentaci, že žalobce požaduje informace týkající se soukromí fyzické osoby. Poukázal na ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) a § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, která mu podle jeho

pokračování

názoru zapovídají v rozporu se souhlasem dotčené osoby nakládat s takovými informacemi jinak než podle jejich určení. Ochrana těchto osobních údajů je podle povinného subjektu silnější než právo na informace v rámci kontroly veřejné správy, neboť ze samotné informace o výši platu nemůže veřejnost provést jakoukoli smysluplnou kontrolu. Pokud by navíc žádosti vyhověl, musel by tím upřít ochranu dotčeným úředníkům. Dospěl proto k závěru, že i kdyby žádosti o informace vyhověl, tak by nebylo možné dosáhnout požadovaného cíle, kterým je transparentní kontrola veřejné správy. Vyjádřil rovněž obavy z případného zneužití poskytnutých informací v podobě vydírání či jiné trestné činnosti páchané na pracovnících povinného subjektu. Setrval rovněž na stanovisku, že na daný případ není aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012, neboť se týkal jiné skutkové situace, než která nastala v projednávané věci.

[8] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 10. 2015, č. j. 92/KH/2015, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně znovu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Opětovně dospěl k názoru, že prvostupňové rozhodnutí není přezkoumatelné, neboť povinný subjekt se nedostatečně vypořádal s aplikací ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť neodkázal na konkrétní znění ustanovení zákona, které brání poskytnutí předmětné informace, neboť povinný subjekt pouze vyjádřil své přesvědčení o nemožnosti poskytnout požadované informace. Rovněž se podrobněji nezabýval ani tím, zda zákona o ochraně osobních údajů mu za určitých okolností poskytnutí informací o platu úředníků umožňuje. Odkázal rovněž na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012 ohledně testu proporcionality, přičemž vysvětlil, že se povinný subjekt nezabýval všemi tam uvedenými kritérii. Správní spis rovněž neobsahuje jakýkoli podklad pro závěr povinného subjektu, že zde hrozí riziko zneužití poskytnutých informací. Dále jej zavázal k tomu, aby si opětovně vyžádal stanovisko dotčených úředníků ohledně poskytnutí informací o jejich platu.

[9] Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2015, č. j. MmM/125594/2015/OKPat/CH, povinný subjekt žádost o informace ze dne 1. 6. 2015 opětovně odmítl. Zopakoval, že vycházel z ustanovení § 5 odst. 2 věta první a z § 5 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, které mu zakazují zpracovávat údaje (tedy i poskytnout je třetí osobě) v rozporu s účelem zpracovaných shromážděných údajů, který je v dané věci pouze pracovněprávní vztah mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnanci. Dotčené osoby s tímto poskytnutím nesouhlasily. Povinný subjekt se rovněž zabýval otázkou proporcionality takového řešení, přičemž setrval na stanovisku, že poskytnutím předmětných informací nemůže dojít ke smysluplné kontrole veřejné správy, zvláště když by tím došlo k porušení ochrany soukromí jeho zaměstnanců, kteří by se nadto mohli stát obětí trestné činnosti ze strany třetích subjektů. Setrval rovněž na stanovisku, že na daný případ není aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012, neboť ten se týkal jiné skutkové situace, než která nastala v projednávané věci.

[10] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11. 2015, č. j. 157852/2015/KUUK, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně znovu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Opětovně konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož se povinný subjekt nezabýval tím, co mu uložil v předchozím rozhodnutí, tedy aplikací ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť vyjádřil pouze své subjektivní přesvědčení ohledně nemožnosti poskytnutí informací o platu zaměstnanců. Povinný

subjekt rovněž neupřesnil, na základě kterého konkrétního ustanovení zákona o ochraně údajů dospěl ke svému závěru o odmítnutí žádosti. Nesouhlasil ani s tím, jak se povinný subjekt vypořádal s otázkou proporcionality, neboť se nezabýval kritériem potřeby porovnáním závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, přičemž posouzení této otázky považoval žalovaný za stěžejní. Z obsahu správního spisu rovněž nebylo možné ověřit, zda povinný subjekt požádal subjekty údajů o nové vyjádření k věci.

[11] Žalobou ze dne 31. 10. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. 92/KH/2015 (dále též napadené rozhodnutí). Vysvětlil, že se od června 2015 marně domáhá informace o platu a odměnách vedoucích odborů Statutárního města Most a tajemníka statutárního města, avšak povinný subjekt opakovaně vydává rozhodnutí o odmítnutí informace, v nichž se pouze formálně dovolává povinnosti chránit soukromí dotčených osob. Výsledkem dosavadního řízení je pouze existence celkem tří naprosto totožných rozhodnutí o odmítnutí informace a dále existence tří rozhodnutí žalovaného o zrušení předchozího nezákonného rozhodnutí povinného subjektu pro nepřezkoumatelnost. Žalobce se tak pohybuje v nekončícím kolotoči nezákonných rozhodnutí povinného subjektu, která jsou opakovaně rušena, přičemž povinný subjekt vždy vydá zcela shodné rozhodnutí. Za této situace považuje žalobce napadené rozhodnutí za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), protože bez přispění soudní moci se nemůže dobrat uspokojivého výsledku. K věci samé přitom uvedl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu má nezpochybnitelné právo na informace o platech vedoucích zaměstnanců povinného subjektu. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil povinnému subjektu do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informaci o jménu, příjmení, platu a odměně vyplacené osobám zastávajícím vyjmenované pozice.

[12] Usnesením ze dne 14. 12. 2015, č. j. 15 A 137/2015 - 44, Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu odmítl. V odůvodnění soud uvedl, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí správního orgánu, které spadá pod kompetenční výlukou podle § 70 písm. a) s. ř. s. Žalobou napadeným rozhodnutím totiž došlo ke zrušení rozhodnutí povinného subjektu, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o informace. Takové rozhodnutí však nemůže nic změnit na subjektivních veřejných právech žalobce ve smyslu § 65 s. ř. s., přičemž stejný názor již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2003, č. j. 5 A 140/2002 - 34. Krajský soud nadto poznamenal, že k výše uvedenému závěru dospěl s plným vědomím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č. j. 9 As 154/2015 - 49. Nyní posuzovaná věc se totiž liší tím, že se žalobce nachází ve zcela odlišném postavení než žalobci ve věci sp. zn. 9 As 154/2015. Krajský soud konstatoval, že ani po odmítnutí žaloby žalobce nezůstane bez soudní ochrany, neboť může využít žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem, nebo donucením správního orgánu. Žalobce může popřípadě podle krajského soudu podat trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu maření úkolů úřední osoby z nedbalosti podle § 330 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

[13] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V ní namítl, že usnesení krajského soudu je nezákonné, neboť žalobou napadené rozhodnutí lze, ve smyslu rozsudku

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 35, subsumovat pod § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel konstatoval, že povinný subjekt nerespektuje soudní judikaturu ani právní názor nadřízeného orgánu, přičemž jedná v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím. Odmítl názor krajského soudu, že v dané věci měl uplatnit žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, neboť Nejvyšší správní soud již v minulosti použití tohoto žalobního typu v obdobných případech vyloučil. Nadto pouze prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí lze dosáhnout toho, aby soud nařídil povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Stěžovatel se neztotožnil s doporučením krajského soudu, aby na místo žaloby podal trestní oznámení, neboť tímto postupem by informaci nezískal. Vzhledem k uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného usnesení.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[15] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[16] Stěžovatel ve své kasační stížnosti správně podřadil důvody podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pokud totiž stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[17] Nejvyšší správní soud ale je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto odmítavé rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že závěry, které Nejvyšší správní soud učinil v rozsudku ze dne 29. 10. 2015, č. j. 9 As 154/2015 - 49, nemají v nyní posuzované věci význam. V naposledy uvedené věci totiž Nejvyšší správní soud umožnil toliko osobám, které by mohly být dotčeny poskytnutím požadované informace, bránit se prostřednictvím žaloby podle § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí, kterým nadřízený orgán zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace a věc mu vrátil k dalšímu projednání. Nejvyšší správní soud tak ovšem učinil z důvodů, které již vysvětlil v rozsudku ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013 - 81. Pokud se totiž povinný subjekt po vrácení věci k dalšímu projednání rozhodne, že požadovaná informace má být poskytnuta, nevede o tom ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím správní řízení, avšak informaci faktickým úkonem poskytne. Osobám dotčeným poskytnutím informace by tak nezbylo než se bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem; jakékoliv ochrany by se jim však z povahy věci dostalo až ex post, což by nemělo žádný praktický význam. Právě z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud připustil jako výjimku z pravidla, nezbytnou pro zachování efektivní soudní ochrany, meritorní posouzení žaloby podle § 65 s. ř. s. osob dotčených poskytnutím informace proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, kterým se byt jen částečně ruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

[22] V posuzované věci však žalobu nepodaly osoby, které by mohly být dotčeny poskytnutím informace, avšak žadatel o informace. I v tomto případě stěžovatel napadl rozhodnutí, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace a věc mu vrátil k dalšímu řízení, tedy rozhodnutí, které za běžných okolností patří do kompetenční výluky podle § 70 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel však již v žalobě namítl, že účelem žalobou napadeného rozhodnutí je zabránit poskytnutí informace opakovaným rozhodováním povinného subjektu o odmítnutí žádosti a na to navazujícím opakovaným rozhodováním žalovaného o zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci k dalšímu řízení. Obdobnou situaci se však Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 35, přičemž konstatoval, že „[č]innost správního orgánu, respektive veřejných institucí v pojetí § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, která jen předstírá plnění rozhodovacích povinností a ve skutečnosti směřuje k popření práv žadatele o poskytnutí informace, může bezpochyby vykazovat atributy nezákonného zásahu. Ochrana před nezákonným zásahem se však použije až tehdy, není-li k dispozici jiný ochranný prostředek. [...] Soudní ochrana před opakovaným účelovým rušením rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí informace odvolacím orgánem prostřednictvím řízení o žalobě proti rozhodnutí o odvolání, v rámci něhož může být uplatněn postup dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, je při celkovém zhodnocení a v porovnání s dalšími prostředky soudní ochrany, zejména řízením ve věci zásahové žaloby, prostředkem nejúčinnějším a i z řady dalších důvodů nejvhodnějším.“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku připustil, že prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. lze zabránit nekonečnému koloběhu správních rozhodnutí, který spočívá v tom, že odvolací

pokračování

orgán opakovaně a toliko formálně ruší rozhodnutí, kterými povinný subjekt odmítá poskytnout požadované informace a věc mu opakovaně vrací k dalšímu řízení.

[23] V projednávané věci, v kontextu naposledy citovaného rozsudku, je tedy pro posouzení, zda stěžovatel podal přípustnou žalobu, nezbytné zjistit, zda správní orgány pouze předstíraly plnění rozhodovacích povinností za účelem popření práva stěžovatele na informace. K tomu již zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 35, uvedl, že „[s]ignálem, že povinný subjekt a odvolací orgán nepostupují v souladu s výše popsányými zásadami, bude zpravidla opakované zrušení rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace rozhodnutím odvolacího orgánu a vrácení věci povinnému subjektu. Za obvyklých okolností totiž již v jednom „kole“ procesní interakce mezi povinným subjektem a odvolacím orgánem má být vyjasněno, zda důvody k odepření informace jsou dány, anebo nikoli. Je na povinném subjektu i na odvolacím orgánu, aby v rámci uplatnění svých pravomocí vždy posoudily pokud možno veškeré důvody, pro které by informace neměla být poskytnuta; je přirozené i na žadateli o informaci, aby jim k takovému posouzení poskytl veškerou procesní součinnost. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona pak bude takové rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení, jež bude řešit skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou řešeny předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu. Podobně bude takovým zřetelným signálem opakované rušení rozhodnutí povinného subjektu z důvodů sice skutkově či právně odlišných od těch, které byly důvodem vydání předchozího zrušujícího rozhodnutí, avšak takových, které již v předchozím „kole“ řízení před odvolacím orgánem byly patrné z obsahu žádosti o poskytnutí informace či z dalších podkladů, které odvolací orgán měl k dispozici či vzhledem k povaze věci a při vynaložení patřičné odborné péče k dispozici mohl a měl mít.“

[24] V nyní posuzované věci podle Nejvyššího správního soudu došlo k obdobné situaci. Žalovaný v odůvodnění prvního zrušujícího rozhodnutí vytknul povinnému subjektu, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje konkrétní citaci ustanovení zákona, na jejímž základě žádost odmítl. Dále mu vytknul, že neprovedl test proporcionality. Povinný subjekt však závazný právní názor žalovaného nerespektoval, neboť opakovaně vydával prakticky shodná rozhodnutí, která mu byla žalovaným pro nepřezkoumatelnost zrušena. Jak přitom Nejvyšší správní soud ověřil z předložené dokumentace, toto „správní kolečko“ či „ping ping“ mezi správními orgány pokračovalo i po vydání napadeného rozhodnutí, kdy povinný subjekt opět vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které před žalovaným neobstálo z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, když žalovaný výslovně uvedl, že povinný subjekt se nezabýval tím, co mu žalovaný uložil v předchozím rozhodnutí, tedy zabývat se aplikací ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Z obsahu správního spisu a z toho, že tento „ping pong“ pokračoval i po vydání napadeného rozhodnutí, byť k této skutečnosti správní soudy zásadně nemohou přihlídnout podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., ale s ohledem na specifickou situaci, kdy předmětné řízení není pravomocně skončené a kdy se jedná o zjevně nikdy nekončící kruh rozhodnutí správních orgánů, jehož cílem je zabránit soudnímu projednání věci, neboť správní orgány budou poukazovat na to, že předmětné řízení není pravomocně skončené, je na místě konstatovat, že povinný subjekt úmyslně zatěžoval své rozhodování o odmítnutí žádosti chybami, aby je prodlužoval, a zabránil tak poskytnutí požadovaných informací. Podle Nejvyššího správního soudu v době, kdy

stěžovatel podal žalobu, nebylo pochyb, že povinný subjekt účelově maří svůj postup, a to tak, aby zabránil poskytnutí stěžovatelem požadovaných informací. Vzhledem k tomuto závěru, v kontextu rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 35, Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Ústí nad Labem nebyl oprávněn odmítnout žalobu stěžovatele.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. V dalším řízení tedy krajský soud žalobu stěžovatele meritorně posoudí, přičemž vyrozumí osoby, které připadají v úvahu jako osoby zúčastněné, o probíhajícím žalobním řízení, a vyzve je, aby ve lhůtě k tomu stanovené oznámily, zda v řízení budou uplatňovat s tím související práva. V novém rozhodnutí krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu